

POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania E. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych

o emeryturę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 marca 2012 r.,

skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 2 czerwca 2011 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z 2 czerwca 2011 r. oddalił apelację skarżącego organu rentowego od wyroku zmieniającego jego decyzję z 1 marca 2010 r. i przyznającego wnioskodawcy E. S. prawo do emerytury. Ustalono, że pracował 15 lat w szczególnych warunkach i prawo do emerytury z tego tytułu przysługuje mu na podstawie art. 32 w związku z art. 184 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS oraz przepisów rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Co do spornej w apelacji pracy palacza, Sąd Apelacyjny potwierdził, że praca ta odpowiada regulacji z wykazu A, dział XIV, poz. 1 rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. (prace nie zautomatyzowane palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego). Ta

kwalifikacja jest niezależna od przepisów resortowych, bo art. 32 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach odsyła do rodzaju prac w szczególnych warunkach określonych w rozporządzeniu z 7 lutego 1983 r.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. o treści następującej - „W uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2010 r. w sprawie II UK 21/10 Sąd Najwyższy uznał, że specyfika poszczególnych działów gospodarki determinuje charakter świadczonych w nich prac i warunki, w jakich są one wykonywane, ich uciążliwość i szkodliwość dla zdrowia. Podobnie w wyroku z dnia 25 lutego 2010 r. w sprawie II UK 218/09 Sąd Najwyższy stwierdził, że wykazy resortowe mają charakter informacyjny, techniczno – porządkujący, uściślający. Z faktu, że właściwy minister, kierownik urzędu centralnego czy centralny związek spółdzielczy w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalił w podległych i nadzorowanych zakładach pracy, że dane stanowisko pracy jest stanowiskiem pracy w warunkach szczególnych, może płynąć domniemanie faktyczne, że praca na tym stanowisku w istocie wykonywana była w takich warunkach i odwrotnie, brak konkretnego stanowiska pracy w takim wykazie może – w kontekście całokształtu ustaleń faktycznych – stanowić negatywną przesłankę dowodową. W sprawie niniejszej o przyznanie prawa do świadczenia emerytalnego w niższym wieku w związku z wykonywaniem pracy w warunkach szczególnych sądy nie uwzględniły treści wykazu resortowego określającego stanowiska, na których wykonywana jest praca w warunkach szczególnych. Sądy obu instancji uznały pracę odwołującego za pracę w warunkach szczególnych, wskazaną w poz. 1 Działu XIV załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze takiej sytuacji – prace nie zautomatyzowane palaczy i rusztowych parowych lub wodnych typu przemysłowego – mimo iż w wykazie resortowym stanowiącym załącznik do zarządzenia Ministra Oświaty i Wychowania z dnia 15 czerwca 1984 r. w sprawie wykazu prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach resortu oświaty i wychowania figuruje inne stanowisko – „prace oczyszczaczy przemysłowych kotłów parowych lub wodnych” przy jednoczesnym braku

stanowiska „prace nie zautomatyzowane palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna przysługuje od wyroku prawomocnego i jeżeli wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania odwołuje się do szczególnej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to powinien wskazać i wykazać naruszenie prawa procesowego lub materialnego, odrębnie od podstaw kasacyjnych (art. 398⁴ § 1 pkt 2 i § 2 k.p.c.), w stopniu pozwalającym na ocenę, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Na etapie przedsądu nie ocenia się podstaw kasacyjnych, dlatego przesłanka przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. spełnia się wtedy, gdy wskazane w niej naruszenie prawa bez wątpliwości pozwala przyjąć, że skarga jest oczywiście uzasadniona i dlatego powinna zostać przyjęta do rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi nie ma żadnego zarzutu naruszenia przepisu prawa procesowego lub materialnego. Podstawa przedsądu nie podważa więc ustalenia, że praca palacza była pracą w szczególnych warunkach z wykaz A, dział XIV, poz. 1 rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Wniosek natomiast zdaje się zakładać, że jeżeli danego stanowiska nie ma w wykazie resortowym, to wykluczona jest kwalifikacja zatrudnienia jako pracy w szczególnych warunkach. Ta kwestia nie była pominięta w sprawie. Jednak o prawie do szczególnej emerytury decydują przepisy ustawy, a tu w szczególności art. 32 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS i rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. Jeżeli przesłanki wymienione w przepisach ustawy i rozporządzenia były spełnione, to ubezpieczony miał prawo do emerytury.

Z wskazanych we wniosku orzeczeń Sądu Najwyższego (II UK 218/09 i II UK 21/10) nie wynika norma prawna, że o prawie do emerytury za pracę w szczególnych warunkach decyduje bezwzględnie (tylko) stanowisko pracy wymienione w zarządzeniu resortowym, gdyż może być ujmowane w takim akcie szerzej niż w rozporządzeniu albo wężiej, czyli stanowisko wymienione w

rozporządzeniu może nie występować w wykazie resortowym. Jednak decyduje rozporządzenie z 8 lutego 1983 r., gdyż to do niego odwołuje się ustawa o emeryturach i rentach (art. 32 ust. 4). Nie trzeba też szerzej uzasadniać, że wykazy resortowe nie stanowią już źródła prawa (art. 87 Konstytucji).

Wniosek nie pozwala więc przyjąć, iżby skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona i dlatego orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c.